

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 51C/356/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214230443
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2016:1214230443.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Krajčovou v sporovej veci žalobcu: R. X., nar. XX.XX.XXXX, hlásený pobyt bezdomovca U. - N., zastúpený: JUDr. Milan Cíbik, advokát, so sídlom Tomášikova 4, Bratislava, proti žalovanej: S. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. X, U., zastúpená: JUDr. Andrej Gara, advokát, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej sa priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 29.12.2014, domáhal proti žalovanej určenia, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností - bytu č. 4, nachádzajúceho sa na D. I.. Č.. X, na X. nadzemnom poschodí bytového domu so súpisným č. XXX, XXX a XXXX na pozemku - parc. č. XXXXX/X, X, X G. X a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu o veľkosti 316/10000 ako aj spoluvlastníckeho podielu vo výške 316/10000 k pozemku: parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 220 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, pozemok parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 225 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 277 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 495 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, okres: Bratislava II, obec: Bratislava - m. č. Ružinov, katastrálne územie Nivy.

2. Žalobca podaný návrh odôvodnil tým, že ako dlžník dňa 15.05.2003 uzavrel s p. H. U. ako veriteľom Zmluvu o pôžičke (ďalej len „Zmluva o pôžičke“), predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúročnej pôžičky vo výške 18.256,66 € (550.000,- Sk). Žalobca ako dlžník sa v zmysle tejto Zmluvy zaviazal peňažnú pôžičku vrátiť v lehote 6 mesiacov odo dňa podpisu Zmluvy.

3. Žalobca zároveň s veriteľom dňa 15.05.2003 uzavrel aj Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva, v zmysle ktorej žalobca ako dlžník, na zabezpečenie záväzku zo Zmluvy o pôžičke, previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam špecifikovaným v petite žaloby a veriteľ toto právo k nehnuteľnostiam nadobudol.

4. V čase uzatvárania vyššie uvedených zmlúv bol žalobca v nepriaznivej finančnej situácii, ktorá ho donútila uzatvoriť nápadne nevýhodnú zmluvu, ktorú v tom čase považoval za jediné možné východisko. Z obsahu Zmluvy o zabezpečení záväzku (napr. čl. V, bod 5) je zrejmé, že veriteľ využil nepriaznivú životnú situáciu žalobcu a jediným účelom poskytnutia sumy 18.256,66 € (550.000,- Sk) bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nakoľko je nepravdepodobné, že by žalobca predmetnú sumu splatil včas. Vzhľadom k tomu, že žalobca nesplatil svoj dlh včas podľa Zmluvy o pôžičke, prešlo vlastnícke práva k nehnuteľnosti na veriteľa, ktorý následne previedol toto vlastnícke

právo Kúpnu zmluvou zo dňa 28.09.2004 na žalovanú. Hodnota nehnuteľnosti pritom značne presahuje sumu poskytnutú zo Zmluvy o pôžičke.

5. Žalobca považuje Zmluvu o zabezpečení záväzku za neplatnú s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka /OZ/ a to preto, že jej dojednanie odporuje zákonu, a to konkrétne ustanoveniu § 151j ods. 3 v nadväznosti na ustanovenie § 853 ods. 1 OZ. Ďalej dojednanie obchádza zákon, nakoľko v zmysle ustanovenia § 853 ods. 1 v nadväznosti na § 151m ods. 10 OZ, je veriteľ povinný výťažok prevyšujúci zabezpečenú pohľadávku veriteľa vydať dlžníkovi. Zo strany veriteľa došlo podpisom Zmluvy o zabezpečení záväzku k určitému druhu „legalizácie“ príjmu, t.j. tej časti speňaženia majetku, ktorým bol zabezpečený záväzok dlžníka. Za normálnych okolností by sa preto takýto zisk veriteľa v zmysle ustanovenia § 451 a nasl. OZ považoval za bezdôvodné obohatenie. Dojednanie je aj v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko odporuje záujmu dlžníka na čo najlepšie speňaženie vecí a na vyplatenie rozdielu výťažku. Dojednanie je aj v rozpore s dobrými mravmi v oblasti ochrany pred porušením rovnováhy v záväzkových vzťahoch, nakoľko prekračuje maximálne akceptovateľnú hranicu zmluvných sankcií a odporuje právnym princípom, na ktorých je postavené pozitívne právo. V tomto konkrétnom prípade odporuje samotným funkciám zabezpečenia záväzkov, ktorými sú funkcia zabezpečovacia a uhradzovacia. Žalobca má za to, že zabezpečovací právny nástroj nemôže mať nadobúdaciú funkciu. Nakoľko teda žalobca považuje Zmluvu o zabezpečení záväzku za neplatnú, neplatné sú aj následné prevody vlastníckeho práva z veriteľa, v tomto prípade Kúpna zmluva uzavretá medzi veriteľom a žalovaným z 28.09.2004.

6. Na strane žalovanej, ktorá v roku 2004 kúpila nehnuteľnosť v dobrej viere a odvtedy ju užíva, však nemohlo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nakoľko dobromyseľnosť mohla trvať maximálne do roku 2012, t.j. 8 rokov, nakoľko odvtedy vystupuje ako vedľajší účastník na strane žalovaného (veriteľa) v konaní vednom na Okresnom súde Bratislava II, sp. zn.: 15C/140/2012, v ktorom bol dňa 22.01.2014 vyhlásený rozsudok, voči ktorému podal žalobca včas odvolanie.

7. Žalovaná poukázala na to, že predmetný právny vzťah medzi žalobcom a veriteľom vyplývajúci z vyššie uvedenej zmluvy o pôžičke a zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva sa riadil Občianskym zákonníkom platným a účinným v roku 2003, pričom nároky z neho vyplývajúce sa taktiež riadia týmto predpisom. S poukazom na všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov, v zmysle vtedajších platných právnych predpisov, uzavreli žalobca a veriteľ platnú zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 15.05.2003, ktorá obsahovala všetky obligatórne náležitosti takej zmluvy podľa vtedy platných ustanovení Občianskeho zákonníka.

8. Žalovaná žiadala, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol, a to z dôvodu, že zo strany žalobcu ide o opakované, zrejme bezúspešné, uplatňovanie práva. Žalobkyňa zmluvu o pôžičke a zmluvu o zabezpečovacom prevode práva nepovažuje za neplatné. Zmluva o pôžičke obsahuje všetky podstatné náležitosti, je dokonca uzatvorená tak, že veriteľ poskytuje pôžičku bezúročne, je uvedená lehota dokedy má dlžník pôžičku vrátiť. V tejto zmluve žalobca vytkol výšku sankčného úroku, resp. zmluvnej pokuty, ktorá je 0,2 % denne, avšak je zrejme, že súd má moderačné oprávnenia pre prípad posúdenia neprimeranosti sankčného úroku alebo zmluvnej pokuty.

9. Čo sa týka zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, v čase platného a účinného znenia Občianskeho zákonníka, je tento právny úkon perfektný. Pokiaľ ide o čl. V., ods. 5 tejto zmluvy, kde malo byť uvedené, že sa veriteľ stane vlastníkom, toto ustanovenie je moderované ust. čl. VI., ods. 3, kde si účastníci v prvej vete za čiarkou jasne zadefinovali úmysel sledovaný zmluvnými stranami a to, že ide o zabezpečenie záväzku dlžníka zo zmluvy o pôžičke. Aj v prípade, že by čl. V, ods. 5. bol neplatný, nespôsobuje to neplatnosť celej zmluvy, nakoľko zvyšný obsah zmluvy obstoje popri neplatnosti tohto článku. Navyše v čase uzatvorenia zmlúv ešte platila pôvodná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, ktorá nijakým spôsobom nešpecifikovala ani neupravovala, ako má byť naložené s predmetom zabezpečovacieho prevodu. K zmene zákona došlo až novelou Občianskeho zákonníka, platnou a účinnou 1.1.2008, preto dôvody, ktoré uvádza žalobca, nie je možné aplikovať na danú situáciu a nie je možné považovať z týchto dôvodov právne úkony za neplatné a túto neplatnosť odôvodňovať právnymi normami platnými a účinnými od 01.01.2008, nakoľko by sa jednalo o priamu retroaktivitu pôsobenia zákona a tá je v súkromnom práve vylúčená. Podľa informácií žalovanej, žalobca v čase uzatvorenia týchto zmlúv v byte na D. I.. T. U. už nebýval, byt bol prázdny a nebolo to tak, že by žalobca prišiel o strechu nad hlavou, alebo že by ho niekto pripravil o strechu nad hlavou.

10. Pokiaľ žalobca tvrdí, že dojednania zmluvných strán by mali odporovať zákonu a poukazuje na uvedený § 151j ods. 3 OZ, § 853 ods. 1 OZ, nikde neuvádza, akým spôsobom táto zmluva zákonu odporuje. Ďalej je v žalobe uvedené, že dojednanie obchádza zákon, pričom je tam uvedené, že veriteľ je povinný výťažok prevyšujúci zabezpečenú pohľadávku vydať dlžníkovi, uvedené si mal žalobca riešiť v čase, keď to vzniklo, a nie po uplynutí 9 rokov. Ani pokiaľ ide o tvrdenie, že dojednanie je v rozpore s

dobrymi mravmi, ani v tejto súvislosti žalobca neuvádza konkrétne skutočnosti, pričom nie je zrejmé, čo by mal byť rozpor s dobrými mravmi. Je zrejmé, že veriteľ si predmet zabezpečovacieho prevodu práva neponechal a konal presne tak, ako to žalobca od neho teraz vyžaduje v tejto žalobe. Pán U. ako veriteľ previedol vlastnícke právo dňa 30.03.2004 za kúpnu cenu 800.000,- Sk čím realizoval uhradzovaciu funkciu zabezpečovacieho prevodu, a tým si uspokojil pohľadávku.

11. Vykonaným dokazovaním výpoveďou žalobcu, žalovanej a svedka H. U., oboznámením obsahu listinných dôkazov predložených stranami sporu a oboznámením obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn.: 15C/140/2012 a 17C/15/2014, zistil súd tento skutkový stav veci:

Dňa 15.05.2003 uzavreli žalobca ako dlžník s H. U. ako veriteľom Zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie veriteľom dlžníkovi bezúročnej pôžičky v sume 18.256,66 € (550.000,- Sk). Žalobca ako dlžník sa v Zmluve zaviazal peňažnú pôžičku vrátiť v lehote 6 mesiacov odo dňa podpisu Zmluvy. Veriteľ predmet pôžičky žalobcovi odovzdal a žalobca ho prevzal. Z pôžičky peňazí žalobca veriteľovi do dnešného dňa nevrátil ani časť dlžnej sumy.

Dňa 15.05.2003 žalobca a veriteľ H. U. uzavreli Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva, podľa ktorej (čl. IV) žalobca ako dlžník na zabezpečenie záväzku zo zmluvy o pôžičke, prevádzal touto zmluvou vlastnícke právo k nehnuteľnostiam špecifikovaným v petite žaloby a veriteľ toto vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobúdala.

Zánik zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva bol zmluvne dohodnutý (čl. V., bod 4.) dňom zániku pohľadávky veriteľa zo Zmluvy, t.j. uhradením peňažnej pôžičky. Podľa čl. V., bod 5., v prípade omeškania žalobcu ako dlžníka s uhradením záväzku zo Zmluvy o pôžičke, stáva sa veriteľ prvým dňom omeškania neobmedzeným vlastníkom predmetných nehnuteľností a žalobca ako dlžník a osoby, ktoré nehnuteľnosti užívajú s spolu s ním, strácajú druhým dňom omeškania právo užívať nehnuteľnosti a sú povinné v lehote 3 dní vypratáť nehnuteľnosť.

Dňa 30.03.2004 uzavreli veriteľ H. U. ako predávajúci a spoločnosť DOMINO nova s.r.o., IČO: 35 805 013 ako kupujúci Kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli sporné nehnuteľnosti (byť č. 4 s príslušenstvom, nachádzajúci sa na 2. poschodí bytového domu na ul. D. Č. X, súpisné č. XXX, XXX, XXXX, postavený na pozemku parc. č. XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu: 349/10000, podielu na pozemku parc. č.: XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X: 349/10000, nachádzajúce sa v katastrálnom území Nivy, okres Bratislava II, obec Bratislava - mestská časť Ružinov, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX), za dohodnutú kúpnu cenu 800.000,- Sk, ktorej vklad bol príslušným katastrálnym úradom povolený dňa 31.3.2004 pod č. V: 1935/04.

Dňa 23.9.2004 uzavreli spol. DOMINO nova s.r.o., IČO: 35 805 013, ako predávajúci a žalovaná ako kupujúca Kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli sporné nehnuteľnosti (byť č. 4 s príslušenstvom, nachádzajúci sa na 2. poschodí bytového domu na ul. D. Č. X, súpisné č. XXX, XXX, XXXX, postavený na pozemku, parc. č. XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu: 349/10000, podielu na pozemku parc. č.: XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X, XXXXX/X: 349/10000, nachádzajúce sa v katastrálnom území Nivy, okres Bratislava II, obec Bratislava - mestská časť Ružinov, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX), za dohodnutú kúpnu cenu 850.000,- Sk, ktorej vklad bol príslušným katastrálnym úradom povolený dňa 28.9.2004 pod č. V: XXXX/XX.

Podľa aktuálneho čiastočného výpisu z LV č. XXXX k.ú. Nivy je žalovaná stále vedená ako vlastníčka predmetných nehnuteľností.

Žalobca je od roku 1997 (03.10.1997) jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti MZM, spol. s r.o., IČO: 35 729 511, so sídlom D. X, U., ktorej predmetom činnosti od počiatku, okrem iného, je správa nehnuteľností - obstarávanie služieb spojených so správou nehnuteľností a sprostredkovanie nákupu, predaja a prenájmu nehnuteľností.

Žalobca na Okresnom súde Bratislava II podal dňa 23.07.2012 proti žalovanému H. U. žalobu o určenie vlastníckeho práva v spojitosti so žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca v konaní na strane žalobcu označil S.D. X. ako vedľajšiu účastníčku na strane žalovaného. V predmetnej veci súd rozhodol rozsudkom zo dňa 22.01.2014, č.k.: 15C/140/2012-174 tak, že žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva zamietol, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 187.06.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k.: 11Co/46/2014-200 zo dňa 21.04.2015. V časti, v ktorej sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému H. U. zaplatiť žalobcovi sumu, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutou pôžičkou a kúpnu cenu, súd vylúčil návrh na samostatné konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn.: 174C/15/2014. V tejto časti súd návrh žalobcu odmietol, nakoľko žalobca, napriek výzve súdu (uznesenie zo dňa 17.02.2014, č.k.: 17C/15/2014-21) v súdom stanovenej lehote nedoplnil a na uznesenie súdu nereagoval.

Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že k podpisu zmluvy o pôžičke došlo, nakoľko mal dlh na byte, bola voči nemu vedená exekúcia, išlo o dlh, ktorý bol spojený s nedoplatkami za užívanie bytu. V tom čase mu však nevyšli veci tak, ako mali a nemohol vrátiť dlžnú sumu, preto požiadal o pomoc svojho strýka, ktorý mu bol ochotný požičať a vrátiť p. U. dlžnú sumu. H. U. sa mu vyhýbal, nechcel sa s ním stretnúť, nakoniec sa im podarilo dohodnúť stretnutie cez známeho, stretli sme sa v Auparku, avšak p. U. nechcel, aby mu pôžičku vrátil, nakoľko v tom čase už dávno bol byt prevedený. Z dlžnej sumy žalobca použil sumu 113.000 Sk na úhradu dlhu na byte správcovi, teda vlastne mu p. U. požičal len 437.000 Sk, nakoľko vyššie uvedenú sumu použil k zaplateniu dlhu na byte, ktorý bol jeho vlastníctvom. Išlo o veľkometrážny byt, ktorý mal 79,35 m² + bola k nemu aj pivničná kobka, jeho trhovú hodnotu je dnes asi 168 000,- €. Teda trhovú cenu bytu je oveľa vyššia ako mu p. U. požičal. Pán U. nemal záujem o vyplatenie, ktoré mu ponúkol, pričom by dostal aj niečo navyše. Byt už bol prepísaný na neho, robil na žalobcu nátlak, aby mu to podpísal, pričom mal aj známu na katastrí, išlo o vysokopostavenú pracovníčku katastra, ktorú aj žalobca osobne videl, ktorá vybavila urýchlenie zápisu. Žalobca nie je právne zdatný, p. U. mu pri podpise zmluvy o pôžičke túto nechcel ukázať, dal mu ju až po jej podpise, hoci ho žiadal, aby mu ju ukázal predtým, aby si mohol túto zmluvu overiť u právnikovi. On mu ju však odmietol ukázať. P. U. ho nenútil, aby si od neho požičal peňažné prostriedky, ale žalobca chcel vyplatiť dlh za byt, ktorý mal u správcu, nechcel o byt prísť, pričom jeho matka, ktorá celý život v tomto byte bývala, nechcela, aby byt predali, hoci jeho predajom by bol získal potrebné finančné prostriedky. Do dnešného dňa nevrátil ani časť požičanej sumy, jeho strýko to chcel vyplatiť, chcel vyplatiť aj niečo navyše, ale U. peňažné prostriedky nechcel. Časť poskytnutej pôžičky vo výške 113 000,- Sk použil na úhradu nedoplatkov spojených s užívaním bytu správcovi a zvyšnú časť si požičal na to, aby si mohol zarobiť nejaké peniaze, na to, aby ich mohol vrátiť dlh veriteľovi. V tom čase mal firmu, nemal však obraty, opakuje, že tých 550.000,- Sk oproti hodnote bytu (v tom čase okolo 4.000.000 Sk a viac) v podstate nič nepredstavovalo.

Svedok H. U., vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že pozná žalobcu, zoznámil sa s ním v Saratove v kaviarni, došiel za ním aj s Z. F., že či by som mu nepožičal nejaké peniaze, predtým žalobcu nepoznal. Došli za ním, pričom im povedal, že nemá peniaze, ale že môže zavolať nejakým ľuďom, že má takú možnosť. Potom mu volal s tým, že peniaze požičia, aby sa dohodli. Požičal žalobcovi 18.256,66 € (550.000,- Sk). Žalobca hovoril, že chce podnikáť, hovoril o nejakých veciach, neznelo to zle, tak mu požičal. Požičal mu peniaze, s tým, že ich musí vrátiť za určitú dobu, on to nevracal, chodili za ním ľudia, lebo on si peniaze na pôžičku požičal od iných, tí ho potom zháňali, ale ho nevedeli nájsť. Žalobca však peniaze nevracal. Chodil za ním, snažil sa, on je normálny človek, ale sa mu nedarilo. Okrem žalobcu sa s nikým nestretol. Potom sa mu žalobca začal vyhýbať. Žalobca mu nevrátil ani časť požičanej sumy.

12. Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

Podľa § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka, písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov.

Podľa § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zákon ustanovuje, že k zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím.

Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (požiadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 494 Občianskeho zákonníka z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečo sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

Podľa § 552 Občianskeho zákonníka požiadávku možno zabezpečiť aj záložnou zmluvou. Ako sa zabezpečuje požiadávka zálohom veci alebo práva, je upravené v časti o vecných právach.

Podľa § 553 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 2007, splnenie záväzku sa môže zabezpečiť prevodom práva dlžníka v prospech veriteľa (zabezpečovací prevod práva). Zmluva o zabezpečovacom prevode práva sa musí uzavrieť písomne (§ 553 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 2007).

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 879j Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2008, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

13. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že žalobe žalobcu na určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, nie je možné vyhovieť.

14. V prejednáwanej veci ide nepochybne o žalobu o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Ak má byť žaloba o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, úspešná, musia byť z procesného hľadiska splnené dve podmienky: po prvé, účastníci konania musia mať vecnú legitimáciu a po druhé, žalobca musí mať na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

15. V zmysle ustálenej judikatúry, žaloba ktorou sa žalobca domáha určenia či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je podľa § 137 písm. c) C.s.p. nemôže byť opodstatnená v prípadoch, kedy žalobca môže žalovať na splnenie povinnosti podľa § 137 písm. a) C.s.p. (R 17/1972, R53/1973).

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd v prvom rade musel skúmať otázku naliehavého právneho záujmu žalobcu, pričom dospel k záveru, že tento naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalobca v konaní preukázal. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že naliehavý právny záujem na určení je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by bez tohto určenia jeho právne postavenie sa stalo neistým, preto sa pri určovacích žalobách zdôrazňuje ich preventívny charakter a význam. Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nezáleží na tom, ako táto neistota vznikla. Súd v nadväznosti na skutkový stav ustálený vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobca má v predmetnej veci naliehavý právny záujem na určení, ktorého sa domáha tak, ako ho má na mysli ustanovenie § 137 písm. c) C.s.p., pretože len na základe takéhoto rozhodnutia môže byť žalobca zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník, nakoľko zápis vlastníctva nehnuteľností sa v katastri nehnuteľností vykonáva na základe listiny, ktorá nepochybne preukazuje vlastnícke právo.

17. Následne sa súd musel zaoberať otázkou platnosti Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva ako predbežnou otázkou. Čo sa týka otázky samotnej neplatnosti napadnutej Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva, súd skutkový stav ustálený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil nasledovne:

18. Súd sa v prvom rade, vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že Zmluva o zabezpečovacom prevode práva je neplatná vzhľadom na rozpor s ustanovením § 151j v nadväznosti na ustanovenie § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musel zaoberať otázkou, či je možná aplikácia predmetného ustanovenia § 151j Občianskeho zákonníka na predmetnú Zmluvu o zabezpečovacom prevode práva uzavretú medzi zmluvnými stranami dňa 15.05.2003.

19. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že predmetná zmluva bola uzavretá dňa 15.05.2003, aplikácia predmetného ustanovenia § 151j Občianskeho zákonníka je vylúčená. V čase uzavretia zmluvy (až do 31.07.2007) bola Zmluva o zabezpečovacom prevode práva upravená v ustanovení § 553 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého splnenie záväzku sa môže zabezpečiť prevodom práva dlžníka v prospech veriteľa (zabezpečovací prevod práva). Zmluva o zabezpečovacom prevode práva sa musí uzavrieť písomne (§ 553 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 2007).

20. Uvedené zákonné ustanovenie zakotvuje zabezpečenie záväzkov prevodom práva ako jeden zo zabezpečovacích inštitútov, ktorý má motivovať dlžníka splniť záväzok a veriteľovi poskytnúť, v prípade nesplnenia dlhu, možnosť ťažiť z prevedeného práva. Až do novely Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 568/2007 Z.z. bola úprava zabezpečovacieho prevodu práva veľmi stručná a až uvedenou novelou bolo nielen zmenené ustanovenie § 553 a vo vzťahu k tomuto inštitútu bola úprava doplnená o nové ustanovenia - § 553a až § 553e (s účinnosťou od 1. januára 2008), ktoré v § 553e OZ umožňovali, aby sa na zabezpečovací prevod práva sa primerane použili ustanovenia § 151j ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>, § 151l ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>, § 151m ods. 2, 3, 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>, § 151mb ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>, § 151md ods. 1 až 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701.html>>.

21. Vychádzajúc z prechodných ustanovení § 879j Občianskeho zákonníka, teda platnosť uzavretej zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 15.05.2003 bolo nevyhnutné posudzovať jednoznačne podľa § 553 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31. decembra 2007.

22. Zabezpečenie záväzku prevodom práva, ktoré bolo teda v rozhodnom období - v čase uzavretia predmetnej zmluvy - obsiahnuté v jedinom ustanovení Občianskeho zákonníka a to v § 533, treba vykladať so zreteľom na zmysel a účel daného ustanovenia. Ako u zabezpečovacieho inštitútu je pre neho charakteristická akcesorita a subsidiarita, sleduje osud zabezpečenej pohľadávky a jeho uhradzovací mechanizmus prichádza do úvahy až vtedy, ak sa zabezpečená pohľadávka riadne a včas nesplní.

23. Predmetná Zmluva o zabezpečovacom prevode práva slúžila na zabezpečenie záväzku žalobcu zo Zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 15.05.2003. Teda uzavretie zmluvy o pôžičke je hlavným záväzkom vo vzťahu k uzavretej zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 15.05.2003, ktorá plní zabezpečovaciu funkciu vo vzťahu k tomu, ak by žalobca ako dlžník svoj zmluvný záväzok z uzavretej zmluvy o pôžičke riadne a včas nesplnil. Znamená to, že uzavretie zmluvy o zabezpečovacom prevode má akcesorickú povahu vo vzťahu k uzavretej zmluve o pôžičke medzi žalobcom a veriteľom podľa § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Predmetnú zmluvu o pôžičke žalobca nespochybňoval, avšak vo vzťahu k nej tvrdil, že bola uzavretá v tiesni, nakoľko sa nachádzal v nepriaznivej finančnej situácii, ktorá ho donútila uzatvoriť nápadne nevýhodnú zmluvu, ktorú v tom čase považoval za jediné možné východisko. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobca uzavrel Zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bola suma vo výške 550 000,- Sk, pričom sám uviedol, že z tejto sumy použil len sumu 113.000,- Sk na úhradu dlhu na byte správcovi a zvyšok mal slúžiť na jeho podnikateľské aktivity, z ktorých zisku si chcel zabezpečiť finančné prostriedky na vrátenie dlžnej sumy. Tento stav podľa názoru súdu nie je možné považovať za stav, kedy sa dlžník nachádza v takej situácii, že si musí zapožičkať finančné prostriedky na úhradu základných potrieb a rozhodne nie je možné túto situáciu charakterizovať ako tieseň.

24. Pokiaľ ide o tvrdenie, že predmetná suma bola žalobcovi požičaná za nápadne nevýhodných podmienok, aj toto tvrdenie súd považuje za účelové, nakoľko zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom a H. U. bola uzavretá ako zmluva bezúročná a lehota splatnosti bola 6 mesiacov, čo nie je možné považovať za neprimerane krátku lehotu, navyše za stavu, kedy žalobca vykonával podnikateľskú činnosť a pôžička mala slúžiť v prevažnej časti na jeho podnikateľské aktivity.

Súd v súvislosti so zmluvou o pôžičke poukazuje aj na skutočnosť, že žalobca do dnešného dňa nevrátil žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky, nikdy žalobcu nepožiadal o predĺženie lehoty splatnosti pôžičky a tvrdenie, že sa údajne pokúšal vrátiť poskytnutú pôžičku prostredníctvom svojho strýka, sa súdu javí ako účelové, nakoľko tieto skutočnosti žalobca nikdy netvrdil (napr. v konaní vednom pod sp. zn.: 15C/140/20142) a navyše na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhol súdu vykonať žiadne dôkazy.

25. V samotnej zmluve o zabezpečovacom prevode práva bolo vlastnícke právo nadobúdateľa - veriteľa podmienené dobou, na ktorú bol dojednaný hlavný záväzok, t.j. do doby vrátenia pôžičky žalobcom ako dlžníkom, v dojednanej zmluve o pôžičke. Uvedené je jednoznačne v súlade so zákonnou definíciou zabezpečovacieho prevodu ako jedného z inštitútov, ktorého účelom je nielen nútiť dlžníka splniť svoj dlh voči veriteľovi (v tomto zabezpečení splnenia spočíva zabezpečovacia funkcia tohto inštitútu), ale pri riadnom a včasnom neuhradení tohto dlhu dať veriteľovi možnosť uspokojiť sa v spojitosti touto formou zabezpečenia (zabezpečovací prevod práva má plniť aj funkciu uhradzovaciu). Tieto základné skutočnosti pri výklade a aplikácii § 553 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 2007 nemožno opomenúť; je treba ich rešpektovať a z nich vychádzať aj pri odvodzovaní náležitosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva.

Zmluva o zabezpečovacom prevode práva, musí teda podľa citovaného § 553 mať písomnú formu a musí jednoznačne určovať zmluvné strany (účastníkov zmluvy); záväzok, ktorý je zabezpečovaný (pôžička); majetkové právo dlžníka, ktoré sa prevádza; že zmluvu uzatvárajú účastníci ako zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, t.j. že tu ide iba o podmienený prevod práva z dlžníka na veriteľa za účelom zabezpečenia splnenia pohľadávky veriteľovi s rozvázovacou podmienkou, ktorá sa uplatní pri uspokojení zabezpečenej pohľadávky plnením tak, že právny úkon, ktorým bolo prevedené právo stráca účinnosť a právo v rozsahu, v akom bolo prevedené, prechádza späť na dlžníka (prevod práva na veriteľa tak zo zákona zaniká) a ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadávku veriteľovi riadne a včas neuhradí (dohodu riešiacu tzv. uhradzovaciu funkciu tohto inštitútu).

26. Aplikujúc vyššie uvedené závery, má súd za to, že Zmluva o zabezpečovacom prevode práva uzavretá medzi žalobcom a veriteľom dňa 15.05.20103, vzhľadom na právnu úpravu platnú v čase jej uzavretia, je zmluvou platnou, nakoľko ustanovenie § 553 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 2007, na rozdiel od iných konkrétnych ustanovení pre jednotlivé druhy zmlúv uzatváraných podľa Občianskeho zákonníka v zmysle ich zákonných náležitostí (napr. zmluva o pôžičke a pod.), neuvádzalo výpočet zákonných náležitostí pri uzatvorení zmluvy o prevode práva. Súd pritom pri posudzovaní predmetnej zmluvy vzal do úvahy aj to, že podmienkou jej platnosti je, že nemôže prísť k obchádzaniu všeobecných náležitostí uvedených v § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka.

27. Súd po preskúmaní obsahu danej zmluvy, vychádzajúc z konkrétnych okolností prejednávanej veci, najmä s poukazom na účel zabezpečovaného záväzku (pôžička, ktorá v prevažnej časti mala slúžiť žalobcovi na jeho podnikanie), osobu dlžníka, ktorý bol navyše konateľom a spoločníkom spoločnosti, ktorá má v predmete podnikania sprostredkovanie nákupu, predaja a prenájmu nehnuteľností - teda podnikal s nehnuteľnosťami a tak si musel byť vedomý následkov, ktoré ho postihnú v prípade neuhradenia záväzku, ako aj s prihliadnutím na to, že žalobca do dnešného dňa sa ani len nepokúsil predmetné finančné prostriedky v sume 550 000,- Sk veriteľovi vrátiť a prejaviť tak skutočnú vôľu záväzok zo zmluvy o pôžičke splniť, a najmä s poukazom na dobromyseľnosť žalovanej, žalobu zamietol.

28. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu týkajúcej sa tvrdenia, že jediným cieľom veriteľa bolo zbaviť majiteľa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti súd uvádza, že táto skutočnosť v konaní nebola preukázaná. Ako už bolo uvedené vyššie, zmluva o pôžičke bola bezúročná a bola poskytnutá dostatočná lehota na vrátenie dlžnej sumy. Navyše v danej veci išlo o zmluvy medzi dvoma fyzickými osobami a veriteľ nebol nebankovým subjektom. Poukazovanie na konanie veriteľa v rozpore s dobrými mravmi za danej situácie neobstojí, najmä za stavu, keď aj konanie samotného dlžníka, ktorý nikdy neprejavil snahu dlžnú sumu vrátiť (napr. jej zložením do súdnej alebo notárskej úschovy) a po uplynutí 9 rokov od uzavretia zmluvy o pôžičke a zabezpečovacom prevode sa žalobou v konaní vedenom pod sp. zn.: 15C/140/2012 začal domáhať určenia neplatnosti zmluvy, sa tiež javí ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

29. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, týkajúce sa neprimeranej výšky zabezpečenia pohľadávky bytom, ktorý podľa jeho tvrdenia mal nepomerne vyššiu hodnotu ako mala v tom čase zabezpečená pohľadávka vo výške 18 256,66 € (550 000,- Sk) a poukazovanie na nízku kúpnu cenu za ktorú veriteľ predmetný byt predal, súd uvádza, že v tejto časti žalobca rovnako neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal aká bola hodnota predmetnej nehnuteľnosti v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Poukazovanie na trhovú hodnotu bytu v súčasnosti (po uplynutí 13 rokov odo dňa uzavretia zmluvy) neobstojí. Pri stanovení hodnoty bytu je nevyhnutné vychádzať z jeho ceny v čase uzavretia zmluvy, pričom hodnota nehnuteľností je podmienená aj jej celkovým stavom (opotrebovanie a pod.). V prípade, ak mal žalobca za to, že hodnota nehnuteľnosti je vyššia, nič mu nebránilo, aby si tento svoj nárok voči veriteľovi uplatnil (či už v podobe práva na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody), čo však žalobca nikdy riadne neurobil.

30. Vo vzťahu k osobe žalovanej ako vlastníčky predmetného bytu, ktorá sa stala jeho vlastníčkou v roku 2004 a do dnešného dňa byt užíva, má v ňom prihlásený trvalý pobyt a až do 20.04.2013 (kedy jej bola doručená žaloba Okresným súdom Bratislava II vedená pod sp. zn.: 15C/140/2012) nemala vedomosť, že by jej nemalo svedčať vlastnícke právo, má súd za to, že jej prislúcha ochrana dobromyseľného vlastníka a poskytnutie ochrany sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci súdu javí jednoznačne ako spravodlivé.

31. V tejto súvislosti súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn.: ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016 v zmysle ktorého, cit.: „Z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnúť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“

32. Obdobnou problematikou sa zaoberal opakovane aj Ústavný súd Českej republiky (napr. III. ÚS 415/15) a v náleze sp. zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016 zhrnul svoju doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originálnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutným predpokladom pre tento spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu.

33. Aplikujúc vyššie uvedená na prejedávanú vec potom dospel súd k záveru, že aj v prípade, ak by Zmluva o zabezpečovacom prevode práva bola postihnutá absolútnou neplatnosťou, má súd za to, že by bolo nevyhnutné, aj napriek neplatnosti tejto zmluvy, poskytnúť ochranu vlastníckemu právu žalovanej, a to v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav, navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci (kataster nehnuteľností, súd a pod.). Žalovanej ako nadobúdateľovi vlastníckeho práva (pričom táto vlastnícke právo nadobudla až ako druhá poradí, keďže veriteľ previedol vlastnícke právo najprv na spoločnosť Domino nova s.r.o.), ktorá toto právo nadobudla v dobrej viere, musí byť poskytnutá ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohla byť istá svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009).

34. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

35. Žalovaná mala vo veci plný úspech, preto jej súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku).

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).